

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *(g-ly.)*

Cím: *A tizéves virágáruslány*

Forrás: *Esti Kurir*

Bpest

(Hely)

1936 VIII. 25.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1936"

Személy

Helyszám

A tizéves virágáruslány, aki kinő a mesterségéből — és a többiek, akiket ősszel száműznek a budapesti aszfaltról

Tulajdonképpen már megbarátkoztunk velük: a cipőfüzőárusal, a pöttömnyi virágárusal, a cukorkaárusal, akik éjjel-nappal lépten-nyomon megállítanak a pesti utcákon, nem hagynak nyugodtan ebédelni a vendéglőkben, hozzátartoznak az esti kávéházi feketéhez.

Szinte már sajnálni fogjuk őket, amikor november 1-én eltűnnek körünk-ből, mert a szigorú belügyminiszteri rendelet nemcsak a koldulást tiltja meg, hanem a közönségnek az utcai árusítással való molesztálását is. Dehát mit fognak csinálni, ha tilos lesz számukra az utca, az étterem, a kávéház? A cipőfüzőárus, aki a Vilmos császár-uton utcasaroktól utcasarokig kíséri a keményszivű járókelőt, nem esik kétségbe:

— Majd csak lesz valahogy azután is. Most sem szabadna árulnom, pedig én nem koldus vagyok, hanem kereskedő. De nem akarják elhinni rólam.

A cipőfüző meg a virág

Meg van sértve, mert koldusnak nézik. De azért ha néhány filléres alamizsnát kap, sértődötten elfogadja.

— Én kérem a szivre hatok — magyarázza üzleti módszerét. — De árut kínálom a pénzért. Azt mondom, hogy éheznek, hogy gyermekeimnek nincs enivalója és kérem az urakat és a hölgyeket, vegyenek cipőfüzőt. Tíz-husz fillérbe kerül egy pár, de ha már nagyon megszorítom őket, undorodva két fillért adnak. Mit csináljak, kénytelen vagyok ezt is elfogadni, de megvan a véleményem az ilyen adakozókról. Rendszerint tovább ostromlom őket, de hiába.

Éppen jön egy hölgy, a cipőfüzőárus utána ered, fél lépéssel mögötte halad vagy száz méter távolságban és szavalja mondókáját. A hölgy végül kinyitja retiküljét, kis pénzdarabot vesz elő és rá sem néz, úgy dobja tenyerébe.

— Hol tanulta ki ezt a mesterséget? — kérdjük, amikor visszajön.

— Az ember nem mindig a kolduló árusításon kezd. Van olyan is, aki csak ott végzi. Eddig

sem volt semmiféle engedélyem az árusításra, amelyet koldulásnak bélyegeztek, sokszor volt már bajom a hatóságokkal, de mindig visszatértem a mesterséghez. Hát majd csak lesz ősszel is valahogy.

Két pár cipőfüző vándorol birtokunkba a hosszú beszélgetés illő honoráriuma fejében és keressük a körinterjú második alanyát, a virágárus kislányt. Jó néhány tucat csetlik-botlik ebből a műfajból is az utcákon. A Lipót-köruton már lobogtatja is vannyadt virágcsokrait.

— Csak tíz fillér, kivételes ár. A papa munkanélküli, tizen vagyunk testvérek, éhezünk, kérem szépen...

Meggyőződéstelen hangon darálja a szöveget, miközben szeme mohón kutatja az utcát.

— Te vagy a legfiatalabb a tíz testvér közül? Zavarba hozza a váratlan kérdés:

— Nem, azaz hogy, igen.

— Sorold fel a neveiket.

— Feri, Lali, Karsai, Józsi, Maris, Karsai, ja azt már mondtam, Sanyi... Ugyan, mit tetszik ilyeneket kérdezni, tessék megvenni a virágot.

— Ha az egész raktáradat megveszem és neked ajándékozom, felelsz őszintén a kérdésekre?

— Akkor igen. De nem tetszik titokban rendezőnek lenni? Mert a rendőröktől nagyon félek. Nem szeretik a virágokat.

— És kik szeretik?

— Ajjaj, kevesen. Jönnek bácsik, nénik, mintha szerelmesek lennének és elkergetnek.

— Honnan tudod, hogy azok szerelmesek?

— Onnan, ahogy mennek egymás mellett. Tíz éves vagyok — huzza ki magát büszkén — és már sokat kitanultam. Minden embert kívülről ismerem. De azért csak kínálom nekik a virágot. Hátha mégis vesznek.

— Kik a legjobb vevők?

Székesvárosi híradó

— Akik kifizetik a virágot és nálam hagyják. Vannak smucigok, akik elveszik tőlem és a sárba dobják. Mert azt mondják, hogy rondát árulok.

— Mennyit keresel?

— Az már az én dolgom. De csak ne trigykedjenek, nem veszünk sarokházat. Hárman dolgozunk, a hugom keresi a legtöbb „gubát”, mert ő öt éves és megsajnálják. Én már kinövök a virágárusításból. Ezt a mama mondja és olyankor megver.

— Mennyit keresel a könnyek:

— Hát tehet arról az ember, ha megnő? Az mondja a mama, hogy ha nem fogok keresni kihajít az utcára. Hát most tessék szólni...

— Nem lehet szólni semmit a kis koravén virágárus leány tragédiájához. Őt nem is kell miniszteri rendelettel kitiltani az utcáról, mert ugyanis kinövi a mesterségét és akkor elveszti az egzisztenciáját.

A világgjáró édességárus

A cukorkaárus sem nagyon izgatott a miniszteri rendelet miatt. Lopva surran be a kávéházba, mert most ő is fekete listán van a rendőröknél.

— A francia fürdőhelyeken, a Riviérán, Deauville-ban, ott igen, ott nagy üzlet volt a cukrozott gyümölcsárusítás, Mert nem cukorkát, hanem cukrozott gyümölcsöt árusítok. A külföldi fürdőhelyeken, Olaszországban és Franciaországban mi, magyarok vezettük be a cukrozott gyümölcsárusítást és remekül éltünk belőle. Volt olyan nap Nizzában és Deauville-ban, hogy negyven pengőt megkerestem. Három frankért adtam a cukrozott gyümölcs da-

rabját, ami nekem fél frankba került. Az angolok voltak a legjobb vevők. Azok ötfrankosból sem kértek vissza. Tizenegy éve élek a cukrozott gyümölcsből, már a tengerentúlt is megjártam a gyümölcstálcával, de végül mindig hazajövök.

Hét gimnáziumot végzett a világlátott cukorkaárus. Akkor kicsapták az iskolából és azóta a cukrozott gyümölcsből él. Közben megnősült és feleséget, két gyermeket tart el mesterségéből.

— Budán jó árulni, a budai kocsmákban, vendéglőkben jókedvűek az emberek és szívesen vásárolnak. Husz fillérért adom a cukor darabját. Százszázalékos haszonra dolgozom, mert nekem tíz fillérbe kerül egy darab. De ha a rendőr elkap, akkor elveszik az egész készletet, tehát nagy a rizikó is.

— Mit csinál novemberben, amikor majd szigorú lesz az ellenőrzés?

— Most is szigorú az. És egyébként sem érdekel, mi lesz novemberben, mert ismét külföldre utazom. Indiába, vagy Jáva szigetére akarok kimenni. Ott még kevés a magyar. Most pénzt gyűjtök az utra.

— Mennyi pénzre van szüksége az utazáshoz?

— Sokra, ötven-hatvan pengőre. Amennyivel eljutok a tengerig. Onnan aztán ingyen megyek, mert dolgozni fogok a hajón. Hat hónapig tart az út. Addig a feleségem itthon elad mindent, amit lehet és megvárja, amíg pénzt küldök, hogy utánam jöhessenek. Hogy mit fogok csinálni ott, azt még nem tudom. De valahogy mindig megél az ember...

Hát így küszködnek, kinlódnak az életért azok, akik novemberben állítólag eltűnnek a pesti utcákról.